

O poklad strýčca Juráša

Název práce

Psíma očima

Jméno a příjmení: Týna Khazalová
Třída: 8. třída
Věk: 14 let
Téma: Zvíře – záchránce člověka
Adresa: Halenkov 327
Škola: ZŠ Nový Hrozenkov
Telefon: 730 542 066
Datum: 20. 11. 2017

Běhal jsem po krásné, zelené louce a chytal motýly. Byla tam se mnou Merci. Ta nejkrásnější fena v okolí. Srst ji na slunci zářila a ona vesele poskakovala kolem mě. Vrtěli jsme ocasy a hráli si celý den. Když se setmělo, sedli jsme si na skálu a zpívali měsíci. Merci se na mě zahleděla hlubokým pohledem. Vtom do mě bouchla packou tak silně, až jsem zakňučel, a řekla: „Vstávej psisko!“ Bum! Konec! Otevřel jsem oči. Oslnivé světlo. Byl to jen sen. Jsem pořád zase jen Kess. Obrovský černý pes, kterého nikdo nezná.

Jimm mi kopl do misky s vodou. Jimm je můj pán. Všichni se ho bojí a mají proč. Je to ten nejnebezpečnější, nejsilnější a největší chlap, co znám. My dva jsme skvělá dvojka. Perfektně se k sobě hodíme. Neznám nikoho, kdo by se hodil na místo velitelů téhle důležité práce víc než my dva. Naše práce je totiž zbavit Zemi zlých lidí. Tak mi to Jimm tvrdí a tvrdil od té doby, co mě našel na ulici. Bez něho bych zemřel. Nikdo mi nechtěl pomoci. Zlí lidé! Jednou za čas k nám přijde někdo v obleku a s bílou obálkou v ruce a celý večer mluví s Jimmem. Ráno je pryč. Jimm za mnou potom přijde a řekne, že byl nalezen další moc zlý člověk, který by Zemi zkazil. Že Země je jen pro hodné a ti ostatní musí být odstraněni, abychom my mohli žít. Potom mi dá ukázat fotografii toho zlého a očichat kus jeho oblečení, které donesl v obálce ten člověk v obleku. A ještě ten večer jdeme očistit kousek Země. Zabít ho.

Jimm zabil už hodně lidí. Zlých lidí, říká mi. Zlých lidí, kteří tě nechali hladovět na ulici. I když zachraňujeme Zemi, mnoho lidí to nechápe. Říkají, že to my jsme ti zlí. Proto mě Jimm chodí venčit jen v noci, abych byl v bezpečí, tvrdí. A taky proto, že jsem hodně nápadný. Jsem Jimmovi po pás, ale Jimm je větší než ostatní.

„Hni sebou!“ zařve. Asi má špatnou náladu. Co mu zase je?! Poslušně ale vstanu a čekám, co po mně chce. Jimm odejde do kuchyně. Čekám. Víím, že nechce, abych za ním chodil jako nějaký růžový pudl. A hele! Vrátil se s mým provazem. S tím chodíme na procházky. Ale vždyť není noc. Není tma. Nemůžu jít ven. On mi, ale uváže provaz na obojek a táhne mě ke dveřím. Jimme! Jimme, zastav se! Co to děláš?! Prozradíš nás. Nesmí o nás vědět. Nesmí! Jimm je ale silnější, a tak se nakonec nechám vytáhnout ven. Po dlouhé době venku ve dne! Určitě má nějaký důvod. Sešli jsme schody z našeho bytu do přízemí. Bydlíme v takových těch velkých domech se spoustou dalších lidí. Je to pěkně ošklivý dům. Schody se drolí, omítka taky a smrdí to tam. Vůbec nechápu, proč se lidé do těchto krabic zavírají.

Venku prší. Musím si zvyknout na tolik světla. V bytě máme šero. Jimm si v klidu vykračuje. Nikdo tady není... Moment, támhle! Skrze déšť se k nám blížila osoba menší postavy. Oba jsme zpozorněli. Postava se blížila. Jimm mžoural do deště a snažil se zjistit, kdo to je. Zahleděl jsem se tím směrem taky, a vtom mi do čenichu udeřila krásná vůně. Vůně, co patří jen jediné. Merci. Moje královna. Snažil jsem se zaostřit co nejvíc a srdce mi zběsile tlouklo. Už jen dva metry... Metr... Vtom sebou Jimm trhl a vykročil směrem k postavě s Merci. Ano. Přesně to jsem chtěl udělat. Když jsme stáli proti sobě, štěkl jsem a chtěl se zastavit. Jimm mě ale táhl dál. Vzepřel jsem se. Vykročil jsem k Merci. Má zlatá, můj zlatý retrívr na vodítku v ruce ženy, která byla podobně stará jako Jimm. Nasál jsem čenichem její pach. Merci na mě štěkla a usmála se. Po psovsky. Opravdu. Žádný sen. V hlavě se mi vířily nápady, jak bychom žili spolu. Já a Merci. A Jimm s tou paní... Ne, to nejde. Byl jsem pro ni moc nebezpečný. Zákaz. Dost Kessi. Nebud' blázen. Vtom mi Jimm trhl vodítkem a já zjistil, že Merci je pryč. Byl to jen okamžik. Jejich siluety jsem zahlédl daleko ode mě, jak zacházejí do druhého domu vedle nás. Tam jsem ji poprvé viděl. Když si mě Jimm nesl domů a taky večer, když mě venčí, se její vůně točí ve vzduchu.

Jimm ale dnes nemá dobrou náladu. Asi mu je zima, měl by mít srst, kožich jako já. Zbytek cesty jsme skoro běželi a já pořád nevěděl, kam a proč...

Konečně... Jimm zastavil. Sice jsem konečně venku ve dne, ale nějak už mě přestává bavit vláčet se za Jimmem v zimě a v dešti. Rozhlédnu se. Stojíme před nízkým, ale obrovským domem s trávníkem před námi. Klasika. Jimm vytáhne jakési papíry z kapsy a kontroluje a srovnává je s domem. Ví, co to znamená. Zlý člověk. Tak moc jsem myslel na Merci, až jsem zapomněl, proč s Jimmem bydlím, proč Jimm jednou za čas dostane spoustu papírků, za které mi kupuje jídlo a sobě pití, zapomněl jsem i na to, proč, když Jimm dostane papírky, pije to svoje hnusné pití tak moc, až se potom motá, proč do mě potom mlátí... Podívám se na něho a přemýšlím o to všem. Je to dobře? Nebo špatně? Jsem zlý? Jsem... vrah? Jimm sáhne znovu do kapsy, schová papíry a vytáhne věc, ze které mám strach i já. Kterou zabíjí, kterou mi někdy vyhrožuje. Věc, která když chce zabít, vyluzuje hrozný zvuk. Jako když bouchnou dveře. Bouchačka. Pistol. Revolver. Jsem zmatený. Nic jsme nepřipravili. Žádný rozhovor, proč je to správné. A hlavně – je den! Jimm se na mě podívá a zle se usklíbne. Oplatím mu prázdný pohled. Prázdný, ale přímý. Vykročí. Následuju ho. Dojdeme ke dveřím. Jimm zvoní.

To, co dělá, je úplně jiné než obvykle. Znovu se na mě podívá a řekne mi: „Kamaráde, tohle bude něco s velkým N. Mám instrukce. A ty říkají, že to má být teď. Po tomhle nás čekají zlatý časy.“ Nevnímám. Mám v hlavě zmatek. Tlumené kroky. Dveře se otvírají... Stojí v nich mladá žena. Usmívá se. Jimm ji prosí o sklenici vody. Ptá se, jestli je správně v domě Reedů. Žena přikyvuje. Nic neví. Dívá se na mě. V očích má lehký náznak strachu. Ze mě. Vždycky to jsem já. Jimm ne. A vždycky se pletou. Jimm jí tvrdí, že má s panem Reedem schůzku. Pouští nás. Podává Jimmovi hadr, aby mi otřel packy. Sama se bojí. Procházíme osvětlenou halou a vstupujeme do obývacího pokoje. Zdá se mi to tady matně povědomé. Blbost. Ale ne... znám to tu. Prázdné místo v mysli se zaplnilo. Čas předtím, než jsem se zatoulal na ulici. Zlatý čas. Byl jsem štěně. Ztratil se. Jimm mě potom našel. Na stolku vedle televizoru leží fotografie. Moje fotografie. Já jako chundelaté štěně běhám po pobřeží moře spolu s malým dítětem. To dítě... Ta mladá žena... Všechno se mi vrací. Právě ve chvíli, kdy Jimm vytahuje zbraň. A mně dojde, že jsem doteď žil špatně. Pomáhal brát životy. Životy, na které jsem neměl právo. Každý má jenom jednu šanci žít jako ten, kdo je. A já nemám právo ty šance zkracovat. A Jimm taky ne. Nikdo. My jsme ti zlí. My a ti v oblecích. Rozhodl jsem se.

Ozval se vyděšený křik. Žena stála uprostřed pokoje se sklenicí vody, kterou právě upustila. Tříštění střeptů. A Jimm naproti, s nataženou rukou a revolverem v ní. Měl jsem jen sekundy na záchranu jí. Kdybych chtěl, mohl bych skočit na Jimma a prokousnout mu hrdlo. Zabít ho. To jsem ale nechtěl. Jimm má taky nárok na život, i když zabil spoustu jiných. Ale bez trestu bych ho nenechal odejít. Navíc, někde hluboko jsem měl Jimma rád. Zachránil mě. Krmil mě. Byl jediný, koho jsem měl od té doby, co jsem se ztratil. Už nevím, jak dlouho. Cik, cak, cik, cak... čas běžel... Vtom kroky. Vešel muž. Starší než Jimm i žena. Její otec. Pan Reed. Můj dávný majitel. „Stalo se něco...?“ ptal se na hluk, když upustila sklenici. Ale když viděl Jimma, ztratil hlas. „Co chcete? Kdo jste?“ zašeptal. Pak si všiml mě. Ale nelekl se. Poznal mě. Aspoň podle jeho výrazu, myslím.

Jimm se hlasitě rozesmál. „Vy jste ten, koho hledám, pane Reede. Přišel jsem Vás zabít. Máte kolegy, co Vás nemají moc v lásce...“. Žena vykřikla a rozplakala se. Podíval jsem se na pana Reeda. V jeho očích jsem uviděl, že si myslí, že jsem ho taky přišel zabít. Přišel. Ale už ne. Už nechci. Teď ho chci zachránit. Jeho i dceru. Jimm mířil střídavě na něho i na ni. Ruka se mu třepala. Ne strachem. Radostí. Myslí si, že vyhrál. Nevyhrál. Znova už nevyhraje. Promiň

Jimme, řekl jsem si v duchu. Jinak to nejde. Smutně jsem zakňučel. Jimm se na mě rychle podíval. Nesměl ty dva spustit z očí. Ten krátký pohled ale stačil. Došlo mu, co chci udělat. Radost v očích vystřídal strach. Hned ale zase hněv. Zlost. Nezáleželo mu na mě. Zabil by mě taky. Byl jsem zátěž. Namířil revolver na mě. „Nedělej blbosti, Kessi“, řekl chladně. Zavrčel jsem. Ticho. Jimm ledabylye pohodil hlavou a obrátil pozornost zpátky na ty dva. Myslel, že jsem neškodný. Pletl se. Skočil jsem po něm. Srazil jsem ho k zemi. Pistol mu vypadla z ruky. Díval jsem se mu do obličeje a stál mu předníma nohama na hrudi. Jimm bledl. „No tak, Kessi, ššš...“. Zavrčel jsem. Jimm zmlkl. Slyšel jsem, jak žena volá policii. Držel jsem ho v šachu. Už neunikne. Vyhrál jsem. Za pět minut jsem slyšel houkání. Jimma si odvedli. Chtěli odvést i mě, ale starý pán jim řekl, že patřím jim. Jimm prý přišel sám a já ho chytl jako správný domácí hlídač.

Bylo mi dobře. Zjistil jsem, že žena se jmenuje Sára a pan Reed je Chris. Dali mi jídlo a já se stulil ke krbu. Ještě dlouho potom jsme to rozdýchávali, ale pak jsme měli krásný večer. Psí kamarád Sárovy z dětství zachránil rodině život a vrátil se k nim. Sára mě hladila po zádech a vykládala, co jsme spolu dělali, než jsem zmizel. Nakonec usnula vedle mě na pohovce. A já se díval do plamenů a cítil, jak mě hřeje u srdce.

Jimma jsem už nikdy nespatriil. Zato Merci ano. Její majitelka byla nejlepší kamarádkou Sárovy...